

Въ очитѣ му, обаче, пламъчетата бѣха изгаснали. Бѣлиновъ слушаше спокойно, безучастно и му вѣрваше. Всичкитѣ тѣзи истории му бѣха станали отдавна съвсемъ безразлични. У него имаше вече само навикъ. Подробноститѣ не го интересуваха.

— Е, а ти какъ прекара у твоята нова познатата? — го запитва Георгиевъ.

— Най-обикновено, както винаги, навсѣкжде и съ всѣка една. Тази ме очакваше въ много съблазнителенъ тоалетъ. Много време не губихме. Струва ми се, че това е една отъ най-дръзкитѣ жени, които съмъ срѣщаль...

Родителитѣ ѝ заминали за Костенецъ за 3—4 дни, та утре вечеръ ме кани пакъ да отида у тѣхъ да прекараме цѣлата нощъ заедно, тѣй че, ако искашъ, можешъ пакъ да използувашъ квартирата ми, и то за презъ цѣлата нощъ, съ твоята божествена...

Какво? Костенецъ ли каза? — бързо го прекъсна Георгиевъ.

— Да, баща ѝ е архитектъ тамъ имали вила.

— Архитектъ?

— Първановъ. А тя се казва Мери, така ме кара да я наричамъ — Мери...

Въ този моментъ сякашъ нѣкой съ страшна сила удари Георгиева съ чукъ по главата, и то най-неочаквано. Но това бѣше сжщата, неговата Мария! Невъзможно! Мария!

Поразпита той още нѣщо. Да, тя е, и затова той напраздно я очаква днесъ. Ясно, страшно ясно му бѣше сега защо не дойде при него. Ужасно! Но какъ бѣше възможно това! Крввта му се бѣше събрала въ главата отъ най-отдалеченитѣ части